

ISPITA CĂLUGĂRULUI

L. C. Sima

Ispita călugărului

Copyright @L. C. Sima

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2020

Toate drepturile rezervate, inclusiv reproducerea
de fragmente din carte.

LITERPRESS PUBLISHING

Strada Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Editori coordonatori:

Coman Iasmina, Drăgan Milica

Redactor corector:

Andreea Oana Duduman

Tehnoredactare:

Rodica Teiși

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
L.C, SIMA

Ispita călugărului : romance/ L.C.SIMA.

- București : Literpress, 2021

Index

ISBN:978-606-95180-1-4

821.135.1

ISBN: 978-606-95180-1-4

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.*

L. C. Sima

Ispita Călugărului

- Romance -

LITERPRESS, 2021

București

PREFATĂ

L.C.Sima - A publicat recent un volum ironic, amuzant - „*M-a înșelat, acum ce fac?*”. O carte frumoasă, în care sunt urmărite câteva destine umane.

Romanul „*Ispita Călugărului*” pare o continuare a acestei idei. Dar o continuare într-un plan superior de analiză psihologică și de realizare narativă, deoarece destinele nu mai sunt „prizonierele” unor povestiri distincte. Sunt destine care se învecinează, se completează, se întrepătrund, influențându-se reciproc și creând imaginea unei lumi complexe, o lume reală și dramatică, pe care eroii o acceptă sau o resping.

Este o carte care, coborâtă de pe raftul bibliotecii, nu se mai întoarce acolo, decât după ce a fost citită pe de-a-ntregul.

*Neculai Laza – Bogdanovici,
scriitor*

“Ema, Ema, Ema..”

 i repeta numele ca un nebun în sevraj, chemând-o cu ardoarea credinciosului care își spune rugăciunea întru iertarea păcatului originar. Revolta de iubire, care-i măcina sufletul din prima clipă când o văzuse, dispăruse, iar teama marelui regret nu avea să se întoarcă în el, precum nici femeia nu avea cum să se transforme din nou în coastă. Era atât de frumoasă, inefabilul și indescriptibilul într-o pură și completă definiție. Îi privea năucit părul auriu, de parcă ar fi fost un obiect decorativ care să-i încânte vanitatea și îl duru. Abia acum înțelegea pe deplin versul „E frumoasă ca umbra unei idei “. Ochii, ochii de un verde concentric, rupestru... Nimic n-o apăra mai bine, nimic n-o ascundea mai mult. În sufrageria elegantă nu pătrundea decât lumina plăpândă a lămpii de veghe de pe masa de la geam. Afară, întunericul parcă era abis și erau singuri. Îi intui prezența mai mult ascultând respirația apăsată, iar neputința împotrivirii îl făcea mereu să își șteargă cu dosul mâinii sudoarea rece de pe frunte. Își puse brațul în jurul mijlocului ei, trăgând-o spre el, cuprinzându-i cu cealaltă palmă fața, cerșindu-i privirea care-i tulburase atâtea nopți de insomnie. Degetul mare îi coborî necontrolat, prinzând viață proprie, până îi atinse ușor buzele umede întredeschise de dorință și șoc. Și-a retras mâna brusc, speriat de propriul lui gest. Se simți prea egoist, încât să vrea să își asume responsabilitatea ce vine cu această posesie. *„Dumnezeu ne picură în suflete doar*

---

visuri imposibile...”. Pentru un moment, nu vru să își permită să simtă nimic în afara negării de sine și se gândi că păcatele cu adevărat frumoase, asemenea lucrurilor frumoase, nu sunt privilegiul celor care nu au destulă îndrăzneală. Era însă mult prea târziu, căci ea înțelese tentația, precum Eva înțelesese că experiența păcatului original se poate trăi doar înfigându-și dinții bestiei în măr. Respirația ei se modifică, mâinile deschizându-i nasture după nasture cămașa care căzu pe podea eliberând sânii plini și goi. I s-a aruncat în brațe, umplând vidul dintre ei, știind că erosul este forța primordială care domină omul, conducând-l oriunde dorește, câteodată chiar la ruină. Lipită de el, îi simți sfârcurile întărite prin cămașă și respirația sacadată aproape de ureche. Mâinile îi atârnavu neputincioase pe lângă trup, ca unui mort. „*Să negi atracția interzisă sau să i te subjugi orbește, care dintre cele două e cel mai de neiertat păcat?*” Își plimbă buzele ușor pe conturul feței, poposind în colțul buzelor moi, șoptindu-i numele ca o chemare ancestrală, repetat, ca și cum cuvântul lui ar avea putere să creeze lumea. Se opri câteva clipe admirându-i sânii, apoi cu degetul începu să le urmărească conturul, mângâindu-i ușor în binecuvântata minune. Monstrul geloziei îi mușcă inima la gândul că poate un altul s-a bucurat de forma lor aproape perfectă și mâna a început să strângă necruțător sânul, făcând-o să geamă de durere și plăcere. O singură șoaptă, un singur gând, o ultimă rugămintă mai prețioasă decât a prizonierului din închisoare, înainte de a fi asasinat. „*Nu te opri, oh, Doamne, nu te opri!...*”

O iubea cum nu iubise nicio femeie, dar durerea neputinței de a se împotrivi devenise pentru viața sentimentelor ceea ce este inexistența instinctelor pentru viața ani-

---